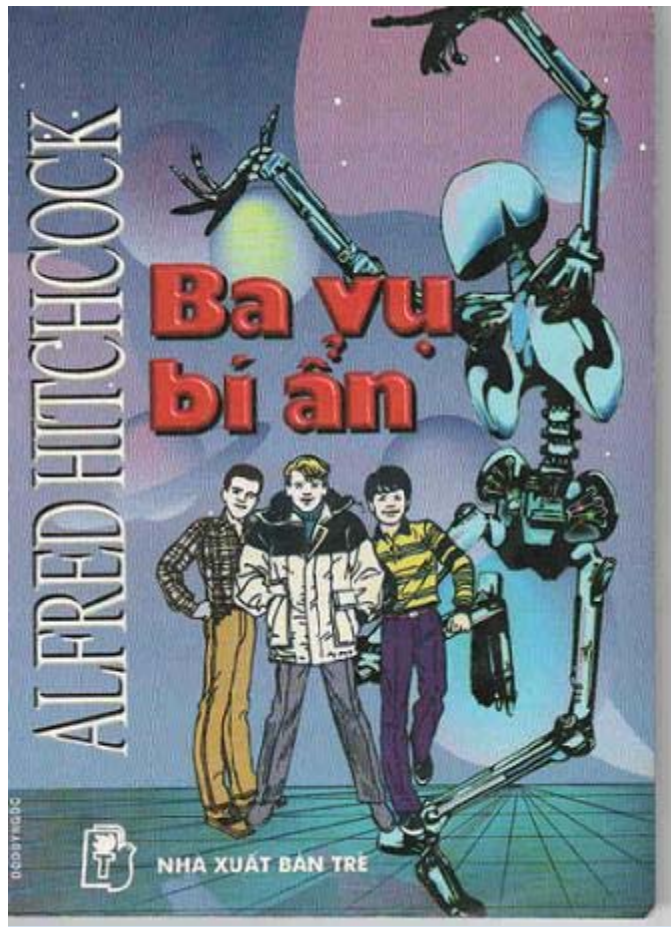

Alfred Hitchcock

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

MỞ ĐẦU

Xin chào.

Alfred Hitchcock chúc mừng bạn đã đến văn phòng tìm kiếm, điều tra và theo dõi của ông và hôm nay ông xin ra mắt một phát minh hết sức đặc biệt.

Đó là một quyển sách đầy nỗi lo sợ và bí ẩn, nhưng dưới dạng “tự làm lầy” hay “tự xoay xở tìm ra” - ít nhất đối với những bạn thích đánh giá khả năng thám tử của chính mình bằng những mẫu chỉ dẫn.

Còn những bạn thích rượt đuổi theo dấu vết tên trộm và la lớn “Ủầy!” “Ủầy!”, thì các bạn hãy để tôi làm. Các bạn cứ chạy tùy thích. Các chỉ dẫn, để tôi lo. Tôi sẽ theo sau các bạn này lượm lặt và sắp xếp lại theo thứ tự, khi tôi tự cho phép mình can thiệp vào trong câu chuyện.

Vài lời cuối. Một số bạn ủng hộ tôi nhiệt tình nhất đã nghĩ ra một trò chơi. Cả gia đình tập hợp lại và mỗi thành viên lần lượt đọc lớn tiếng một trang sách này. Ngay khi có ai nghĩ mình đã tìm thấy một chỉ dẫn, thính giả đó la lên một tiếng và ghi được một điểm. Việc đọc sách tạm ngưng và cả gia đình thảo luận xem đó có phải là một chỉ dẫn thật sự không, và chỉ dẫn có nghĩa gì.

Đây là một cách thức rất hay để chơi tập thể. Nhưng dù các bạn có chơi thử hay không, tôi xin các bạn đừng phạm quy tắc nghiêm ngặt nhất của những người yêu thích vụ bí ẩn: khi bạn đã đọc xong một câu chuyện, bạn không được tiết lộ bí mật cho ai hết.

Bạn đã bỏ công đọc một câu chuyện từ đầu đến đuôi phải không?
Vậy thì bạn bè của bạn cứ việc làm như thế.

Alfred Hitchcock.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- I -

BÍ ẨN 5 VỤ TRỘM

ALFRED HITCHCOCK: *Xin phép cho tôi phát biểu một lát.*

*Tôi nghĩ chắc là các bạn yêu thích xiếc chứ? Khi tôi còn bé - phải, dù các bạn có thấy lạ, tôi cũng đã từng là một cậu bé, mọi cậu bé lứa tuổi tôi đều mơ vào rạp xiếc làm việc hoặc trở thành thám tử giống như Sherlock Holmes. Tôi đã không quyết định được nên chọn con đường nào và các bạn đã biết tôi trở thành gì rồi. Thôi, ta hay bỏ qua chuyện này. Còn các bạn, các bạn có thể thực hiện cả hai ước mơ này, mà không rời khỏi chiếc ghế bành của mình. Các bạn chỉ việc cảnh giác để tìm ra các chỉ dẫn, trong khi Jerry Mason điều tra về **Bí Ẩn 5 Vụ Trộm**.*

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- II -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (2)

Vừa mới rời con đường lớn, Jerry cảm nhận thấy ngay là có điều gì đó không ổn tại rạp xiếc Clanton, nơi cậu đang đi đến. Cậu tiến đến gần mấy chiếc xe lán và túp lều từ phía sau và có thể nhận rằng không có gì thay đổi từ khi cậu vào thành phố để gởi bức

thư bảo đảm cho chú Frank cách đây hơn một tiếng.

Tuy nhiên, Jerry cảm thấy có một cái gì đó không bình thường.

Jerry cao gầy, có mái tóc vàng rối bù. Niềm say mê của cậu là làm rõ những tình huống rối rắm... Jerry đứng lại xem xét gánh xiếc nhỏ thật kỹ.

Tuốt ở phía cuối; có cái lều to, màu mè sặc sỡ, nơi hằng ngày diễn ra xuất sáng và xuất tối các tiết mục. Một lá cờ đuôi nheo mang dòng chữ XIẾC CLANTON đang bay phất phới trên đỉnh cột trung tâm.

Jerry cảm thấy tự hào mỗi khi nhìn thấy cờ. Đây là lần đầu tiên cha mẹ cho phép Jerry theo gánh xiếc đi một vòng biểu diễn ở các tỉnh và thành phố. Đây cũng là năm đầu tiên chú Frank của Jerry sở hữu gánh xiếc; chú đã bỏ toàn bộ số tiền dành dụm được mua lại gánh xiếc của ông Claypole Clanton, chủ cũ.

Trong gánh xiếc không bao giờ thiếu việc làm, và nhiệm vụ của Jerry là giúp việc cho tất cả những ai cần. Đặc biệt, Jerry giúp chú mình làm kế toán và thậm chí cậu được phép xuất hiện trên sân diễn cùng nhóm hề.

Bây giờ, sau một mùa hè cùng gánh xiếc, Jerry tự cho mình là dân xiếc thực thụ và rất muốn được đối xử như vậy, vì bạn bè vẫn coi Jerry là lính mới.

Jerry quan sát gánh xiếc thật tỉ mỉ. Bên cạnh lều con để biểu diễn, có lều ngoài màu xanh trắng, rồi đến lều cho thú, màu đỏ hoàn toàn.

Sau đó là lều bếp và lều phòng ngủ. Cuối cùng là xe tải và xe lán, để chở cả thế giới nhỏ cách biệt của gánh xiếc Clanton từ thành phố này đi thành phố khác.

Tất nhiên, đó chỉ là gánh xiếc nhỏ xíu, nhưng với Jerry, nó là gánh xiếc giỏi nhất Hoa Kỳ.

Jerry tiếp tục bước tới từ từ, vẫn lo lắng suy nghĩ. Jerry không phát hiện được điều gì bất thường hết, nhưng cảm giác lo lắng vẫn còn đó.

Đột nhiên, Jerry hiểu ra.

Đó là bầu không khí im lặng.

Vào giờ này, một buổi sáng tháng tám đẹp trời, đáng lẽ gánh xiếc phải thật ồn ào. Phải có tiếng búa gõ vào cọc lều, tiếng sư tử gầm, tiếng voi ré, tiếng nói chuyện xì xào, đáng lẽ phải có khoảng một chục tiếng ồn đặc trưng vang lên từ khắp mọi phía, chuẩn bị cho buổi diễn chiều nay.

Thay vào đó, lại là bầu im lặng. Hay gần như vậy.

Tất nhiên là có nghe vài tiếng động, nhưng ít quá!...

Và sự im lặng không trọn vẹn này như có một cái gì đó đe dọa. Căng

thẳng. Gần như dễ sợ.

Khi đến gần xe lán đầu tiên, Jerry thấy có khá đông người đứng ở ngoài và tất cả đều đang nhìn về cùng một hướng, nhìn túp lều lớn hay có thể là nhìn xe lán của chú Frank đậu bên cạnh.

Ông Fissel đang đứng cạnh xe mình và có vẻ lo âu. Ông Fissel là nghệ sĩ nhào lộn. Trên áp phích giới thiệu tên ông: Fissel, người thất nút thông lọng. Đúng lúc này, ông đang đứng trên hai tay, hai cẳng để phía sau, nên hai bàn chân thông qua vai ông và lưng lẳng hai bên cầm ông. Ông có ba mươi tuổi nghề và luôn luyện tập để giữ thể hình dẻo dai.

- Chú Fissel ơi - Jerry lo lắng hỏi - có chuyện gì vậy hả chú? Có điều bất hạnh xảy ra à?

Ông Fissel lắc đầu ra hiệu không biết gì hết. Rồi ông từ từ kéo tứ chi ra, đứng bình thường trở lại.

Jerry bước nhanh hơn.

Phía bên kia đường là xe tải của Anderson, cao bồi chuyên ném dây thông lọng. Anh đang luyện tập bằng cách nhắm một cái cột, ở khá xa. Jerry ngạc nhiên thấy anh chàng cao bồi ném dây trật đích và kéo dây về mà không nhận thấy anh đã thất bại. Anh cao bồi cũng không rời khỏi xe lán giám đốc. Jerry nhớ lại là có nghe nói vợ anh Anderson đang nằm bệnh viện và anh phải gởi toàn bộ số tiền lương cho vợ.

Sau xe anh chàng cao bồi, là xe lán của Imo và Jimo, hai nghệ sĩ tung hứng người Nhật, luôn im lặng, luôn nghiêm trang, đang cầm mấy quả chùy, lo lắng đến nỗi quên tung hứng.

Đối diện là Ahmed và Abdullah, nghệ sĩ nhào lộn người Ai Cập, đang chuẩn bị tiết mục. Abdullah đứng dạng chân ra. Anh để cân bằng trên đầu một thanh bằng nhôm, dài hai mét, dày mười centimét, có nút cao su bịt ở hai đầu. Ở đỉnh thanh, lộn ngược đầu. Ahmed đang lắc lư. Jerry đang tiến đến gần thì Ahmed mất thăng bằng, rơi xuống. Anh nhảy lộn nhào trên không và rơi xuống trên hai chân. Thanh nhôm rơi xuống đất, phát ra một tiếng đục, gần trúng chân Ahmed. Khi bị vụng về như thế, bình thường người đàn ông nhỏ da nâu đã chửi thề bằng một ngôn ngữ khàn nhiều âm gió - có thể là tiếng Ả Rập, nhưng không phải tiếng Ả Rập văn học. Hôm nay, anh không nói tiếng nào. Anh chỉ lượm thanh nhôm lên, cầm thật chặt bằng một tay, rồi quay mặt về lều trung tâm, cũng như mọi người khác.

Trước xe lán kế tiếp - có kích cỡ khác thường - có hai người đang đứng: người khổng lồ Grossomodo - cao 2,47 mét, số giày 54 - và sĩ quan Microbe - cao 1,14 mét, cân nặng 20,5 ký. Grossomodo có

khuôn mặt dài thòn, nét mặt như luôn thắc mắc một điều gì đó. Microbe đeo kim cương ở mười ngón tay và ăn mặc thanh tao như một người mẫu. Những người hay nói xấu trong gánh xiếc bảo ông cứ mặc nợ như chúa chổm, vì mua quá nhiều quần áo và trang sức. Thật vậy, ông không bao giờ mặc một bộ quá hai tháng. Chưa bao giờ thấy ông sĩ quan xuất hiện trước công chúng mà không có cây gậy nhỏ bằng gỗ đánh bóng, tay cầm cong lại, mà ông dùng để kêu gọi sự chú ý của mọi người bằng cách móc gậy vào cánh tay người ta. Đúng lúc này, ông đang dùng cách đó đeo vào cùi chỏ của Grossomodo.

- Đồ cái thùng phuy! Ông sĩ quan mắng Grossomodo bằng cái giọng the thé - Mày có chịu kéo ta lên không! Ta không thấy gì hết!

- Có gì đâu mà thấy - Grossomodo vừa càu nhàu vừa chấp hai bàn tay lại để cho ông sĩ quan để chân trèo lên.

Microbe ngồi trên vai Grossomodo như trên cái chòi. Và giữ thăng bằng bằng cách níu vào mái tóc bạn.

- Có chuyện gì vậy! Jerry hỏi. Tại nạn hả?

Grossomodo lắc đầu, làm ông sĩ quan xém ngã.

- Mày có chịu đứng yên không? Microbe hét lên. Bộ muốn giết tao hả?

Hai người luôn cãi nhau, nhưng luôn đi chung và cảm thấy buồn khi vắng mặt một người.

- Đó là Jerry - người khổng lồ nói.

- Tao biết là Jerry chứ. Tao cũng có mắt mà! Người lùn vừa đáp vừa nhìn Jerry từ đầu đến chân. Ông luôn thích thú khi được nhìn mọi người từ trên cao.

- Chúng tôi có thể nghe tiếng ai đó la - ông giải thích với Jerry. Nhưng khi chúng tôi ra, thì hết rồi.

- Tôi dám cá là lại có vụ trộm nữa - Grossomodo càu nhàu. Nếu đúng vậy, tôi sẽ xin nghỉ việc, hiểu chưa?

- Phải chờ tao kiểm tra cây gậy đã - ông sĩ quan lùn nói. Cây gậy đẹp nhất của ta, cây gậy may mắn của ta! Còn mày nữa, người ta phải trả lại đôi giày cho mày, đôi giày đẹp của mày.

- Tôi sẽ xin nghỉ việc - người khổng lồ lặp lại. Mặc kệ cây gậy và đôi giày.

Jerry đi tiếp. Nếu Microbe và Grossomodo thật sự quyết định rời bỏ gánh xiếc, thì đó là sẽ là tin xấu cho chú Frank! Khán giả rất yêu thích hai người này.

Jerry định chạy cho nhanh, thì nghe có ai gọi tên mình. Cậu quay lại và thấy một bà già mỉm cười, mặt mày nhăn nheo và ánh mắt long

lạnh, đang đứng phía sau Jerry, bị xe tải che khuất một phần. Đó là Fortunata, bà coi bói, mặt bộ váy bôhêmiêng màu mè sặc sỡ. Bà cầm con két Mr. Coco trên tay. Nó nghiêng đầu sang một bên và con mắt tròn xoe của nó nhìn chằm chằm vào Jerry.

- Phiền phức, phiền nhiều! Két đột ngột la lên.

- Mà im đi - Fortunata trả lời với con két - Mà chỉ là chim. Nhưng về phiền phức, thì tao sẽ không ngạc nhiên, nếu chúng ta lại gặp phiền phức. Có điều bất hạnh xảy ra với bà Winifred.

- Bà dạy rắn hả? Bà ấy bị bệnh à? Jerry hỏi.

- Phiền phức, phiền nhiều! Két lập lại.

- Nếu bị bệnh, bà ấy sẽ không la to thế đâu - Fortunata nghiêm mặt lại nói. Bà Winifred rất giận dữ. Hiện chắc bà đang ở chỗ chú của cậu đấy. Hình như người ta lại ăn cắp một cái gì đó nữa.

- Nữa à! Hy vọng là không - Jerry kêu. Để cháu đến xem có giúp gì được chú Frank không?

Jerry chạy đến xe lán của chú. Dọc đường, Jerry đi ngang qua sáu anh em bay Ferdinand, và chàng Espadon u sầu; một nhóm, thay vì biểu diễn tiết mục nhào lộn, người kia, thay vì nuốt kiếm, đều nhìn chiếc xe lán ở phía đầu. Jerry hớn hển lao đến đó.

Frank Mason đang ngồi phía sau bàn làm việc. Gương mặt sạm đi vì nắng gió của chú đang hết sức nghiêm trang. Bà Winifred ngồi đối mặt với chú, bà là một người phụ nữ thấp nhỏ và tròn trịa được mệnh danh là Nữ hoàng Rắn. Trên áp phích, người ta thấy bà cùng với tất cả các loài bò sát của rừng rậm, nhưng ngoài đời bà là một phụ nữ đôn hậu thích đan áo cho bạn bè. Đúng là hiện giờ, có con rắn đang quấn quanh tay trái của bà như chiếc vòng đeo tay khổng lồ và đang vuốt má bà bằng cái đầu hình tam giác của nó.

- Jerry ơi! Bà Winifred kêu. Cháu có thấy nó không? Cháu có thấy con Belle cưng bé bỏng của dì đâu không?

- Belle à? Jerry nói lại.

Jerry cố nhớ xem người nào mang tên này.

- Phải, con Belle bé bỏng xinh xắn của dì. Trắng tinh, có đốm đen, bạn thân nhất của dì, bạn yêu quý nhất của dì. Người ta đã lấy mất của dì! Người ta bắt cóc nó mất.

Bà Winifred luôn nói về rắn của bà như về những con người thật.

- Ăn cắp à! Jerry vừa nói vừa thả mình ngồi xuống ghế. Dì có chắc không?

- Chú cũng đang hỏi bà Winifred như thế - Chú Frank làm bầm.

Chú cúi người về phía trước

- Chị Winifred à, chị cũng biết là rắn có thể chui qua một khe hở nhỏ

xíu. Có thể Belle...

- Không, không! Không thể nào được! Bà Winifred la lên. Chỉ có một cửa sổ có lưới rất chắc chắn. Có kẻ đã cắt lưới để lấy cắp Belle. Mời anh ra xem tận mắt.

Frank Mason và Jerry đứng dậy.

- Đó là điều hay nhất cần làm - chú của Jerry nói. Chị Winifred à, chị hãy ngồi lại đây và bình tĩnh lại. Chúng tôi sẽ tìm ra Belle, nếu sức người làm được.

Bỏ lại bà dạy răn ngồi trong xe lán văn phòng, hai chú cháu đi ra ngã sau, không để ý đến những cặp mắt dán về mình.

- Jerry ơi - ông Mason vừa nghiêm trang nói vừa bước về một chiếc xe lán màu xanh ôliu có ghi tên BÀ WINIFRED bằng chữ to. Tình hình trở nên gay go lắm. Phải chăng trong ta có kẻ điên? Cách đây năm ngày, người ta lấy cắp đôi giày đẹp nhất của Grossomodo; đêm sau, là cây gậy may mắn của sĩ quan. Đêm sau nữa, thì dây thông lọng tốt nhất của Anderson biến mất. Hôm qua, Espadon không tìm ra được một cây kiếm. Còn hôm nay, thì một con rắn xổng chuồng. Chú không thấy có gì logic trong những chuyện này hết.

Jerry không trả lời. Cậu không hiểu ai có thể lấy cắp một lô đồ vật không giá trị thực như vậy. Jerry nhớ đến một vụ trộm khác, mà chú Frank không nói đến. Một viên kim cương, có tên là Ngọn Lửa Xanh đã bị đánh cắp ở viện bảo tàng Millerton, cách đây năm ngày, đúng khi gánh xiếc Clanton đang biểu diễn. Và Ngọn Lửa Xanh trị giá gần 100000 đô-la...

Không chú ý đến phần trước xe lán bà Winifred, được bố trí thành căn hộ khá tiện nghi, chú Frank đi đến phần sau, nơi có thể vào bằng hai cánh cửa, một bằng kim loại, một bằng lưới nhỏ. Phía sau cánh cửa thứ hai, có bảy tám cái chuồng bằng thủy tinh trong đó những con rắn màu sắc khác nhau cuộn tròn lại. Một con trăn ngẩng đầu lên.

- Bà Winifred nói đúng - chú Frank nhận xét. Belle không thể nào chạy trốn được. Bà Winifred luôn nhốt mấy bạn nhỏ này rất kỹ.

Nhưng cháu nhìn lưới của cửa sổ thông gió kia: nó bị cắt.

Cửa sổ độc nhất rất nhỏ - cạnh dài bốn mươi centimet - và nằm tuốt ở cuối xe lán, dưới mái. Tám lưới bị cắt dọc theo mép.

- Ta hãy ra nhìn từ phía bên ngoài - ông Mason nói.

Hai chú cháu bước ra khỏi xe lán và nhận thấy cửa sổ nằm rõ ràng phía trên đầu ông Mason.

- Cháu hãy leo vào nhìn vào thử - ông Mason ra lệnh và chuẩn bị giúp Jerry trèo lên.

Đúng lúc đó, Jerry la lên:

- Chú nhìn kia!

Tại đó, dưới đất, ngay phía dưới cửa sổ, có vết chân trên cát. Đó là một dấu chân to tướng, dài và rộng gần gấp đôi một dấu chân bình thường.

- Grossomodo - chú Frank nói khẽ. Ông ấy đã đến đây tối hôm qua.

- Trừ phi... Jerry ngập ngừng. Để cháu tìm thêm dấu vết nữa.

Với sự giúp đỡ của chú, Jerry trèo lên cửa sổ. Tấm lưới bị cắt ở các cạnh và phần dưới, để có thể bị đẩy vào bên trong. Jerry thò đầu và vai vào bên trong xe lán. Ở phía dưới, ngoài tầm tay của Jerry là mấy chuồng rắn. Một chuồng trống rỗng. Ngoài ra, tất cả có vẻ ổn.

Jerry rút đầu ra, trượt xuống đất.

- Grossomodo không thể nào để cho vai lọt qua cửa sổ này nổi - Jerry nhận xét. Mà Grossodomo rất sợ rắn.

- Còn Microbe? Ông ấy có thể lọt qua và cúi vào bên trong.

- Nhưng tay ông ấy sẽ ngắn quá. Ông ấy không với tới Belle nổi.

- Cây gậy! Ông Mason kêu lên. Ông ấy luôn dùng gậy móc kéo người ta lại. Có thể ông ấy móc Belle ngay giữa thân, rồi kéo lên. Có thể người khổng lồ và người lùn làm việc chung.

- Nhưng chú Frank ơi - Jerry phản đối - người ta đã lấy cặp đôi giày của Grossomodo và cây gậy của Microbe mà! Kẻ khác đã có thể dùng những vật này để làm lạc hướng nghi ngờ của ta!

Ông Mason im lặng cắn môi. Những vụ trộm vô lý ấy đã tạo nên bầu không khí nghi ngờ lo lắng đè nặng lên thế giới nhỏ bé của gánh xiếc Clanton.

- Có thể cháu nói đúng - Chú Frank thừa nhận- Nhưng có thể, Grossomodo và Microbe nói láo là bị lấy cắp đồ.

- Thế còn dây thòng lọng của Anderson? Còn cây kiếm của Espadon?

- Microbe có thể lên vào cái xe để trộm những vật này. Chú dám chắc cây kiếm có công dụng cắt tấm lưới cửa sổ. Còn thòng lọng có thể dùng để cột cái rương hay cái thùng để giấu con Belle.

- Nhưng để làm gì? Jerry hỏi, vì cậu không muốn Grossomodo và sĩ quan là thủ phạm.

- Chú không biết. Có thể để làm cho thám tử điều tra về vụ trộm viên kim cương Millerton bị rối trí. Ta sẽ biết lý do khi tìm ra con rắn. Chú sẽ cho lục soát toàn bộ gánh xiếc, từng centimét một. Và chú sẽ đặc biệt chú ý đến xe lán của sĩ quan và người khổng lồ.

- Chú Frank ơi, chú đừng để họ biết là chú đang nghi ngờ họ - Jerry khuyên. Grossomodo đang đòi nghỉ việc, ông ấy chán nản lắm rồi.

- Tất cả chúng ta đều chán nản - ông Mason vừa đáp vừa bước về văn phòng. Nếu không tìm ra Belle, thì sẽ có rất nhiều vụ đào ngũ. Có thể chúng ta sẽ không còn đủ người để diễn. Nếu vậy, chú sẽ phải tạm biệt số tiền đã đầu tư vào gánh xiếc này.
- Trong xe lán, hai chú cháu gặp lại bà Winifred đang tỉ tê điều gì đó với con rắn quấn quanh ở tay trái của bà. Bà ngược mắt lên, tràn trề hy vọng.
- Ông đã tìm ra Belle chưa?
- Chưa - ông Mason nói - Nó dài bao nhiêu?
- 77 centimét từ đầu đến chân, nếu có thể nói là nó có đầu có chân - bà Winifred trả lời. Đường kính 9 centimét, tính tình rắn rất dễ thương. Tất nhiên là giờ nó đã già, và tôi không thể dùng trong tiết mục của tôi nữa, nhưng tôi vẫn còn thương nó lắm.
- Chúng tôi sẽ lục tung gánh xiếc để tìm cho ra nó - ông Mason tuyên bố. Chị về xe chuẩn bị diễn đi.
- Tôi đi tắm cho Hercule, con rắn của tôi - bà Winifred đáp. Sau đó, tôi sẽ nấu trứng cho các con cưng của tôi.
- Bà bước ra. Ông Mason thở dài.
- Jerry à, cháu đi gọi chú thám tử Parker dùm chú nhé? Ta sẽ gọi Jack Farrell và hai người đáng tin cậy khác để lục soát tất cả những cái rương, những cái vali, những cái thùng, nơi người ta có thể giấu Belle.
- Cháu đi ngay đây, chú Frank. Cháu có thể giúp lục soát được không ạ?
- Không được, cháu à. Chú sẽ cần cháu giúp ở quầy thu ngân. Cháu kiểm gì ăn trước khi quay lại nhé.

Jerry bước ra khỏi xe lán. Mặt trời chiếu sáng và không khí trong gánh xiếc đã thay đổi một lần nữa. Bây giờ tiếng ồn không thiếu vắng, nhưng lại để lộ sự căng thẳng của các nghệ sĩ. Mọi người bàn tán xôn xao về ý nghĩa vụ trộm mới này. Dân du mục rất tin dị đoan: Jerry biết rõ rằng người ta bắt đầu xì xào gánh xiếc Clanton bị xui xẻo. Ông Mason sẽ thật sự bị sạt nghiệp. Khi đó Jerry quyết định làm sáng tỏ vụ bí ẩn. Cậu chưa biết sẽ tiến hành như thế nào, nhưng tin là sẽ thành công.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- III -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (3)

ALFRED HITCHCOCK: Hừm! Hừm! Không nên đọc qua vai người khác. Nhưng các bạn à, tôi tự hỏi không hiểu các bạn có dám thử làm sáng tỏ vụ này trước Jerry không? Dĩ nhiên là nếu các bạn đã đoán ra được đầu đuôi câu chuyện thì tôi sẽ thật là ngốc. Mặt khác, cái buổi truyền hình - vụ bí ẩn mà tôi đã thực hiện trên truyền hình cho tôi thấy là nên đề phòng trí tưởng tượng của thanh thiếu niên... Nhưng mà thôi, nếu cho là các bạn chưa sẵn sàng xỏ còng số tám vào tay các thủ phạm thật, thì các bạn nên hết sức chú ý đến điều sắp xảy ra. Và các bạn cũng có thể đọc lại phần trên đây. Đã có hai chỉ dẫn rồi, khá kỳ lạ...

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- IV -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (4)

Jerry tìm thấy ông Parker trong lều bếp. Thám tử của hãng bảo hiểm đi theo gánh xiếc khắp mọi nơi, từ khi viên kim cương Ngọn Lửa Xanh biến mất ở Millerton tuần rồi.

Parker là một người đàn ông gầy và trọc đầu. Ông tự xưng là nhà báo đang làm phóng sự về cuộc sống của dân làm xiếc.

- Này cậu bé ơi - ông kêu ngay khi thấy Jerry. Tôi có lời đề nghị với cậu. Chắc cậu đã nghe mọi người bàn tán. Có thể cậu đã nghi ngờ về kẻ lấy cắp viên Ngọn Lửa Xanh ở viện bảo tàng Millerton. Còn tôi - ông thở dài nói thêm - tôi không nói chuyện nổi với các bạn của cậu. Chắc họ đã đoán ra tôi là ai. Nếu cậu giúp tôi tìm thủ phạm, tôi đồng ý chia số tiền thưởng với cậu. Năm ngàn đô-la, cậu thấy sao? Nếu là thám tử giỏi, Parker đã nhận ra rằng phần lớn nghệ sĩ gánh xiếc Clanton coi Jerry như lính mới, chứ không hề coi cậu như đồng nghiệp. Jerry chỉ chiếm được lòng tin của họ, khi nào sống với họ đủ lâu để trở thành người cũ hoặc bằng cách thực hiện một chiến công nào đó chứng tỏ với họ rằng cậu là người nhà. Phần mình, nếu đúng là một nghệ sĩ xiếc đã lấy cắp viên Ngọn Lửa Xanh thì Jerry muốn

tìm ra kẻ trộm, để làm trong sạch uy tín của những người còn lại.

- Tại sao chú tin chắc rằng thủ phạm là một nghệ sĩ vậy? Jerry hỏi.
- Điều đó hiển nhiên. Nghe này, ở Millerton, bãi đất của gánh xiếc nằm cách viện bảo tàng có năm trăm mét. Thứ bảy tuần rồi, trong khi toàn gánh xiếc dựng lều thì có kẻ đã leo lên một cửa sổ tầng hai, bằng dây tầm xuân phủ trên tường. Kẻ đó đã đập vỡ tủ kính trưng bày viên Ngọn Lửa Xanh. Viên kim cương được gắn trong mảnh che ngực Ấn Độ bằng vàng và trong tủ kính còn có những vật mỹ nghệ phương đông khác nữa. Nhưng kẻ trộm chỉ lấy có mình mảnh che ngực, bởi vì viên kim cương là vật có giá duy nhất mà hắn có thể hi vọng bán lại được. Điều đó chứng tỏ là việc làm của một kẻ chuyên môn: một tên trộm nghiệp dư đã cho đầy vào túi rồi.
- Kết quả chính chú và cảnh sát vội vàng kết luận rằng thủ phạm là một nghệ sĩ của chúng tôi - Jerry đáp. Cảnh sát đến và lục soát tất cả chúng tôi. Cảnh sát làm lộn phèo cả gánh xiếc. Chúng tôi đã buộc phải hủy bỏ xuất diễn sáng, chú Frank bị mất nhiều tiền và tất cả chúng tôi đều tức giận.
- Ngoại trừ một kẻ rất hoảng sợ - Parker nói - Đúng là có kẻ đã cạy viên đá quý khỏi miếng che ngực, vì cảnh sát đã tìm thấy miếng che ngực không có viên kim cương trong bụi cây phía sau lều xiếc. Dĩ nhiên là một viên kim cương dễ giấu hơn một tấm che ngực to lớn bằng vàng. Nếu tôi vẫn còn đây, đó là vì cảnh sát chưa tìm ra viên kim cương, và tôi tin chắc nó đâu đây thôi!
- Cháu e rằng chú nghĩ đúng - Jerry miễn cưỡng thừa nhận - Cháu sẽ giúp chú nếu chú...
- Cậu tử tế quá - Parker nói.
- Chú chờ cháu nói hết đã. Cháu sẽ giúp chú tìm viên kim cương, nếu chú giúp gánh xiếc tìm Belle.
- Belle hả? Belle là ai.
- Một con rắn của bà Winifred.
- Một con rắn à? Này, tôi không muốn bị một con vật bản thủ của gánh xiếc này cắn đâu nhé.
- Thưa chú Parker, không có con rắn nào của gánh xiếc là rắn độc hết. Có kẻ đã ăn cắp Belle, cũng như ăn cắp đôi giày của người khổng lồ, cây gậy của người lùn, dây thòng lọng của cao bồi và cây kiếm của nghệ sĩ nuốt kiếm.
- Một tên thích đùa đang giải trí! Parker đáp. Những chuyện đó không liên quan đến tôi. Tôi là thám tử làm việc cho người. Chứ không làm cho rắn.
- Chú Parker ơi, chú nghe này. Chú của cháu sẽ cho lục soát gánh

xiếc để tìm Belle. Chú Frank muốn chú giúp. Việc này cho phép chú tìm viên kim cương của chú một lần nữa. Vì nghề chú là thám tử, có thể chú sẽ để ý đến những chỗ giấu mà người của chú Frank bỏ qua.

- Nếu vậy - Parker gãi cằm phân vân - Cậu có thể mô tả con vật bị thất lạc cho tôi nghe không?

- Dài 77 centimét, đường kính 9 centimét, trắng đốm đen, tính tình dễ thương - Jerry trả lời. Một con rắn già lắm lắm...

- Hừm! Parker kêu lên rồi nhìn quanh mình.

- Trộm rắn! Chưa bao giờ thấy. Có thể giấu một con rắn chỗ nào? Hay giấy trong bánh xe sơ cua, hay trong ống nước?

- Đúng hơn là trong một cái hộp, một cái thùng, một cái rương, một cái giỏ - Jerry đáp. Dù sao, chú Frank yêu cầu chú lục soát tất cả. Tốt hơn là chú đi xem ngay.

Thám tử tuân lệnh và Jerry buồn bã ăn trưa.

Đầu bếp, một cựu lực sĩ đang rầu rĩ bình luận tình hình.

- Bây giờ, ăn cắp cả rắn nữa. Nghe nói sẽ có lục soát...

- Phải thử tìm Belle chứ - Jerry nói.

- Dù sao, sẽ không tìm thấy trong mấy cây nước đá của tôi - đầu bếp càu nhàu. Ở Millerton, thanh tra bắt đập hết mấy cây nước đá của tôi ra. Rồi có kẻ đã lấy rổ trứng luộc của tôi. Jerry à, tôi đã từng thấy nhiều gánh xiếc bị sạt nghiệp vì những chuyện nhỏ hơn chuyện này nhiều.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- V -

Jerry quay trở về xe lán - văn phòng. Jerry quá tập trung suy nghĩ đến nỗi không hề chú ý đến sự náo nhiệt xung quanh mình, cho đến lúc có ai chạm vào cùi chỏ cậu.

- Jerry ơ!

- Ủa Fortunata!

Người chặn cậu bé lại chính là bà bôhêmiêng với Mr. Coco vẫn địu trên tay.

- Phiền phức, phiền nhiễu! Con kết la lên.

- Không cần mày nói cũng biết rồi - Fortunata nói. Jerry, đi theo ta. Mr. Coco sẽ bói cho cháu.

Bên trong túp lều nhỏ của Fortunata, có một cái bàn gỗ, trên đó có

sáu cái lồng. Trong mỗi cái lồng, có một cái hộp đựng một chồng giấy gấp cẩn thận.

- Phải đưa đồng tiền cho Mr. Coco - Fortunata mỉm cười nói. Bói miễn phí không có giá trị.

Jerry tìm đồng tiền trong túi. Con kết cầm tiền trong mỏ, rồi vút vào cái chén xanh. Rồi nó đi theo một cái lan can dẫn lên sáu cái lồng. Nó định chui vào lồng chính giữa, thì Fortunata huýt sáo. Ngay lập tức, con kết chạy vào cái lồng cuối cùng, chọn một mẫu giấy, rồi mang trở ra cho Jerry. Jerry tò mò đọc được dòng chữ sau đây: “Muốn thành công, hãy nghĩ thẳng”.

- Một lời tiên đoán dễ chịu chứ hả? Fortunata hỏi, cặp mắt đen sáng rỡ.

- Có lẽ là một lời khuyên rất hay - Jerry do dự trả lời. Nhưng cháu e rằng trong tình hình hiện nay, thì lời khuyên đó không giúp ích gì được cho cháu.

- Mr. Coco luôn đưa ra những lời khuyên rất hữu ích. Cháu hãy suy nghĩ nghiêm túc, Jerry à.

ALFRED HITCHCOCK: Xin các bạn thứ lỗi cho sự can thiệp của tôi. Tôi đề nghị các bạn dừng năm phút để suy nghĩ. Một cái gì đó mách bảo cho tôi rằng Mr. Coco và Fortunata đang cố gắng chuyển đến Jerry một bí mật nào đó. Tất nhiên, nhưng bí mật gì?... Ta hãy trở về với câu chuyện.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- VI -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (6)

Xe lán - văn phòng trống không. Jerry ngồi phịch xuống ghế bành của chú Frank, vớ tờ giấy trắng và cây viết để sắp xếp lại thứ tự suy nghĩ của mình, như cậu thường thích làm. Một hồi sau, Jerry đọc lại những gì cậu vừa mới viết thành giấy trắng mực đen.

VẬT BỊ LẤY CẤP

1. Một viên kim cương trị giá cao

2. Một đôi giày của người khổng lồ.
3. Một cây gậy của người lùn
4. Một sợi dây thòng lọng
5. Một cây kiếm
6. Một con rắn

Câu Hỏi

Có phải cùng một người đã lấy cắp những đồ vật này không? Nếu đúng, thì tại sao? Có mối liên quan gì giữa viên kim cương và những thứ còn lại? Có thể chỉ có một mối liên quan giữa một số đồ vật với nhau, nhưng không có với những thứ còn lại?

Sau khi suy nghĩ, Jerry ghi thêm:

Dường như một giỏ trứng cũng bị lấy cắp.

Như vậy làm cho sự việc rối rắm thêm nữa. Có thể trứng chỉ do một người đang đói bụng lấy trộm. Jerry sắp chịu thua, thì chú Frank bước vào. Trông chú khá rầu rĩ.

- Không tìm ra con rắn - chú Frank nói. Chúng tôi nhìn khắp nơi. Tên Parker là một thằng ngốc. Hắn đòi khám các bánh xe sơ cua, trống thùng của dàn nhạc và mấy cái chậu để voi đứng biểu diễn. Hắn xem bị anh đầu bếp nện cho một trận khi thọc mũi vào bột và đường cát. Ông Mason cười. Nhưng rồi ông nghiêm trang nói tiếp.

- Jerry, chú không biết ta sẽ phải làm gì đây. Mọi người căng thẳng quá... Nhưng thôi, ta phải chuẩn bị cho xuất diễn sáng nay đã.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa. Jack Farrell, một người cao lớn tóc hung, bước vào. Trên khuôn mặt để mẩn của anh, có một nét vẻ lạ lùng.

- Xong, tìm ra rồi - anh nói.

- Ai? Belle hả? Ông Mason hỏi.

- Không, không phải Belle. Mấy thứ kia, giày, gậy và những đồ còn lại.

- Ở đâu?

- Tất cả bị chôn sau lều-nhà bếp. Mời ông ra xem.

Trong khi đó, khán giả đến đông dần. Người ta mua kẹo bánh, nghe nhạc, tham quan khu chuồng thú.

Ông Mason và Jerry đi theo Farrell đến lều-nhà bếp. Một nhóm người đang nhìn chăm chăm xuống một tấm vải trải dưới đất. Farrell dỡ tấm vải lên, làm lộ một cái hố, trong đó có một cái thùng hẹp, đen

thui, giống một cái quan tài thu nhỏ. Nắp quan tài bị dây kiếm của nghệ sĩ nuốt kiếm đâm thủng.

- Trời! Ông Mason kêu.

Farrell kéo thùng lên, rút kiếm ra, mở nắp...

Jerry nhón chân lên đến nhìn cho rõ và rợn xương sống.

Trong quan tài nhỏ, có đôi giày của Grossomodo bị xé rách nát thành từng mảnh. Phía trên là những khúc gậy của viên sĩ quan. Bên cạnh là dây thông lọng, trong nút thông lọng là cổ của một con búp bê bằng vải. Trên cánh tay con búp bê có vẽ thô sơ hình con rắn, nên rõ ràng ý nói đó là bà Winifred.

Dường như kẻ đã chôn những đồ vật này muốn ám hại đến chính chủ nhân của chúng.

- Hãy giấu cái này đi! Frank Mason tái mặt ra lệnh. Không được nói cho ai biết hết.

Farrell dùng tấm vải gói thùng lại.

- Trẻ quá rồi - anh cầu nhàu - người ta đã nhìn thấy chúng ta đào kho tàng lên, và giờ này, chắc cả gánh xiếc đã hay tin rồi.

- Vậy thì mọi người hãy quay về làm việc. Anh Farrell ơi, ta đi, cần phải bàn luận về tình hình. Jerry, cháu đi chuẩn bị cho xuất diễn sáng nay đi.

- Vâng, thưa chú Frank - Jerry đáp.

Jerry chỉ nghĩ đến phần chứa kỳ lạ của cái thùng. Cậu rất muốn được nói chuyện với chú một chút. Không ai để ý rằng, trong số tất cả những thứ đã bị lấy cắp, chỉ còn thiếu mỗi một mình Belle. Có kẻ đã chôn phần còn lại sao cho người ta phát hiện được. Còn con rắn thì không. Tại sao? Có phải kẻ trộm muốn cái thùng đen và phần chứa bên trong được tìm thấy? Jerry nghĩ là có. Vì mục đích gì? Kết quả đạt được chỉ có thể làm tăng thêm không khí bất bình của mọi người. Có phải có kẻ muốn làm cho gánh xiếc sạt nghiệp? Hay đó chính là câu trả lời.

Jerry vừa suy nghĩ vừa đi đến lều của nhóm hề. Tom Click, hề trưởng, người được trả lương cao nhất gánh xiếc, đang hóa trang. Anh cũng ra về bề trên với Jerry, nhưng thân thiện hơn.

- Cậu đến trễ - anh nói.

- Vâng, thưa chú Click - Jerry đáp.

Jerry xỏ một bộ đồ hề, trắng đỏ, rồi bắt đầu hóa trang. Cậu thoa màu đỏ lên mũi, vẽ hai vòng màu trắng quanh mắt, tô môi đỏ và dày, viền trắng.

- Năm tới cháu làm hề nữa được không chú Click? Jerry hỏi.

- Hừm! Anh Click vừa nói vừa đội lên đầu bộ tóc giả có giấu pháo

bên trong - Có năm tới hay không?

Anh giấu một con vịt sống vào túi áo.

- Người ta nói chuyện toàn là về cái quan tài. Nhiều người nghĩ rằng gánh xiếc bị ếm bùa và chuẩn bị bỏ đi. Grossomodo, Microbe, bà Winlfred, Anderson...

Jerry im lặng hóa trang cho xong. Jerry chạy ra cùng với đám hề để tham gia diễn hành trước khán giả. Trong suốt một tiếng, Jerry không còn thời gian suy nghĩ nữa, cậu lộn nghiêng mình và làm đủ trò khác nữa.

Khi kết thúc tiết mục, nhóm hề rút lui để sẵn sàng giúp bạn đồng nghiệp nếu cần. Thật vậy, theo truyền thống ở xiếc Clanton, nếu có một sự cố nào đó xảy ra trong một tiết mục, nhóm hề phải ra cứu giúp ngay bằng cách thu hút sự chú ý của khán giả về phía mình. Ngày hôm đó, tất cả đều trực trực. Chính thú vật cũng bị căng thẳng lây. Con voi già Mom, dẫn đầu đàn, không chịu nháy và những con voi còn lại bắt chước theo. Sự tử đánh lộn nhau: phải ngăn chúng ra. Imo và Jimo, nghệ sĩ tung hứng Nhật, ném cho nhau những cây đuốc cháy - họ có thể nhắm mắt diễn tiết mục này, nhưng mất bình tĩnh và Imo bị phỏng nặng.

Jerry chạy ra lộn nghiêng mình trên sàn diễn để hai anh có thể rút lui. Ahmed và Abdullah chạy ra, những trò nhào lộn của hai anh làm cho khán giả kinh ngạc... Nhưng, do chịu sự căng thẳng chung, hai anh không thành công trong phần diễn đặc biệt nhất, khi Ahmed đứng lộn đầu ngược trên thanh nhôm mà Abdullah đội trên đầu. Ahmed chưa vào vị trí, thì anh đã bị mất thăng bằng và té xuống đất, trụ nhôm rơi vào người anh gây một tiếng đục.

Jerry tự nhủ cái té này làm cho cậu nhớ đến một cái gì đó... rồi cùng với đám hề, Jerry chạy ra, cố làm cho khán giả quên đi sự cố.

Hai anh người Ai Cập vừa chửi nhau vừa bước vào. Tom Click ra diễn một màn kịch câm, một mình anh đóng vai hai người đồ vật: anh diễn tài đến nỗi khán giả tưởng gần như thấy được đối thủ vô hình của anh...

Lưới được giăng cho anh em bay Ferdinand, sáu anh em chần chỉnh lại tình thế bằng cách thực hiện thành công tiết mục nhào lộn trên không. Đột nhiên, Signor Ferdinand bắt trượt vợ anh. Cô đang nhào lộn hai vòng về phía sau và bị rơi xuống lưới.

Lưới buộc không chặt và sút ra dưới trọng lượng của cô. Đám đông hoảng sợ la lên. Ngay lập tức, Signora Ferdinand đứng dậy để chứng tỏ mình không bị thương và đám hề lại chạy ào ra để nghi binh.

Anh em Ferdinand bực bội và tức giận bước ra khỏi sàn diễn-.

- Sang năm họ sẽ không quay lại nữa đâu! Tom Click nói khế cho Jerry, trong khi Jerry giả vờ tát anh.

Mấy viên pháo giấu trong bộ tóc giả nổ lách tách. Tom nói tiếp:

- Không ổn rồi cậu à. Tôi mới nghe nói là anh cao bồi bỏ đi rồi. Grossomodo và Microbe cũng định chuồn, nhưng bị chú của cậu giữ lại, ông ấy định cho bắt giữ hai người.

Jerry thực hiện cú lộn nghiêng mình một cách máy móc.

Grossomodo và Microbe không liên quan gì đến vụ này, Jerry tin chắc như vậy. Tất cả những sự kiện vừa mới xảy ra mang dấu ấn của một đầu óc xảo trá, tài tình, ngoắt ngoéo như một con rắn... Ngoắt ngoéo như một con rắn! Nhưng đâu phải lúc nào rắn cũng ngoắt ngoéo...

Đột nhiên tất cả những ý nghĩ đang luẩn quẩn trong đầu Jerry rơi vào đúng chỗ, y như những mảnh trò chơi ghép hình.

Bây giờ, Jerry đã hiểu rõ ý nghĩa của:

Một quan tài thu nhỏ,
Một đôi giày và một cây gậy bị lấy cắp,
Một con rắn mất tích,
Một người khổng lồ và một người lùn bị căng thẳng khó chịu và đòi nghỉ việc ngay.
Một giỏ trứng luộc bay mất,
Lời tiên đoán của Mr. Coco,
Và một tiếng đục mà Jerry đã nghe được hai lần trong ngày hôm nay.

Tất cả đều có ý nghĩa. Nhưng phải hành động trước khi quá trễ.

Jerry nhảy phốc trở về chính giữa sàn diễn, nơi Tom Click đang giả bộ ngạc nhiên trước pháo hoa bay ra khỏi mái tóc anh.

- Em có chuyện khẩn cần làm - Jerry nói nhỏ với hề trưởng.

Không chờ trả lời, Jerry lộn nghiêng mình đến lối ra dành cho nghệ sĩ.

Khi ra đến ngoài, Jerry đứng thẳng dậy, chạy ngay đến khu đậu xe. Khu đất gần như trống không, nhưng có tiếng la lối từ xe lán của Grossomodo và Microbe. Người lùn và người khổng lồ đang đứng ở ngoài chửi rủa một ai đó bên trong.

Jerry không dừng lại.

Phía bên kia đường, Jerry thấy gia đình Ferdinand buồn bã chuẩn bị ra đi. Xe của nghệ sĩ cao bồi đã biến mất.

Nhưng chiếc xe lán màu xanh, sáng bóng, mà Jerry quan tâm vẫn chưa nhúc nhích.

Tuy nhiên, có hai người đã ngồi sẵn trong cabin chiếc xe kéo xe lán,

và người lái mới vừa rời máy xe. Jerry đi vòng qua xe lán nên hai người đàn ông không thể nhìn thấy cậu nữa. Có cửa sau. Mong sao cửa không khóa!

Jerry xoay tay cầm, cửa mở ra. Xe lán bắt đầu chạy khi Jerry leo vào trong và tiến hành lục lạo đồng hồ đặc cất phía sau. Jerry nhìn thấy cái cậu tìm và cầm lấy. Vật đó nặng và mang rất bất tiện. Jerry dùng hai cánh tay để nắm lấy nó, nhảy ra ngoài, và chạy trở ngược lại.

Cậu hy vọng sẽ không bị hai người đàn ông thấy.

Nhưng chúng đã nhìn thấy Jerry.

Xe dừng lại.

Cửa mở ra.

Hai người đàn ông rượt theo Jerry. Chúng giận dữ kêu la lớn tiếng, nhưng Jerry không dừng lại. Cậu vẫn ôm vật nặng và chạy hết sức mình.

Grossomodo và viên sĩ quan Microbe vẫn còn đứng trước xe lán và giận dữ cãi lộn với một ai đó.

Jerry chạy về phía hai người, trong khi hai gã đàn ông đuổi theo bắt kịp dần Jerry.

- Grossomodo ơi! Jerry tập trung hơi thở còn lại để kêu. Cứu với...

Jerry sắp đến xin sự che chở trước sự ngạc nhiên của người khổng lồ, thì bị một kẻ rượt đuổi gí xuống đất. Jerry ngã. Vật cậu đang cầm bay ra xa khỏi cậu, đầu cậu đập phải một cái gì đó cứng và cậu ngất đi.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- VII -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (7)

ALFRED HITCHCOCK: Đây là cơ hội rất hay để tôi xuất hiện. Trong khi chờ Jerry tỉnh lại, các bạn hãy nói cho tôi biết các bạn đã giải được bí ẩn 5 vụ trộm chưa. Tôi rất sợ nghe các bạn trả lời có và, nói thật với các bạn, tôi không thích những bạn trẻ tỏ ra khôn khéo hơn tôi lắm. Còn những bạn nào vẫn còn đang kiên nhẫn tìm kiếm suy nghĩ, thì tôi khuyên các bạn này hãy suy gẫm về điều sau đây. Chỉ có một lý do duy nhất để lấy cắp Belle. Có hai lý do để lấy cắp đôi giày, cây gậy, dây thòng lọng và cây kiếm. Một con rắn không phải lúc nào cũng ngoắt ngoéo. Nhớ đừng quên tiếng đục... Đủ rồi. Tôi đã nói quá

nhieu... Nếu các bạn nóng lòng thì tiến lên. Từ đây đến khúc cuối, tôi hứa là sẽ không xuất hiện nữa.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

- VIII -

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (8)

KẾT LUẬN

Jerry mở mắt ra, thấy chú Frank đang giúp cậu ngồi dậy. Farrell đứng bên cạnh. Jerry chớp mắt. Cậu thấy đau đầu. Xa hơn một chút, Grossomodo đang giữ chặt hai gã đàn ông rượt theo Jerry.

- Jerry, cháu cảm thấy thế nào? Ông Mason hỏi.

- Dạ không sao - Jerry vừa xoa đầu vừa nói - trừ khối u này.

- Vậy thì cháu có thể giải thích một chút cho mọi người nghe - ông Mason nghiêm trang nói. Hai ông này nói cháu lấy cắp dụng cụ của họ và nói là cũng chính cháu lấy cắp đôi giày của Grossomodo, gây của sĩ quan và những thứ còn lại. Chẳng lẽ cháu thật sự làm những trò vớ vẩn này mà không nghĩ đến hậu quả sao?

- Dạ không phải thưa chú Frank - Jerry trình trọng nói. Cháu đã lấy cái này - cậu chỉ dụng cụ mà Jack Farrell đang cầm - và cháu bắt buộc phải làm thế. Cháu nghĩ cháu đã hiểu được tất cả những gì đã xảy ra.

- Vậy cháu hãy giải thích nhanh lên đi - ông Mason nói dịu dàng hơn một chút.

- Cháu sẽ bắt đầu từ đầu - Jerry đề nghị. Thật ra, tất cả rất đơn giản.

- Đơn giản à? Frank Mason kêu. Để xem. Ta hãy vào xe lán nói chuyện.

Grossomodo ơi, anh hãy mang hai người này lại đây.

Hai gã đàn ông phản đối và giãy dụa, nhưng Grossomodo cầm mỗi tên bằng một tay và ép chúng bước vào xe lán. Jerry, chú Frank, Parker và viên sĩ quan bước theo. Hai gã đàn ông im lặng, vẻ mặt tuyệt vọng.

- Chuyện bắt đầu cách đây năm ngày, tại Millerton - Jerry nói - vào hôm viên kim cương Ngọn Lửa Xanh biến mất.

- Tôi biết mà! Parker la lên. Nhưng ông Mason ra hiệu cho thám tử phải im lặng.

- Gánh xiếc nằm trên một khu đất gần viện bảo tàng - Jerry nói tiếp.

Có kẻ đã leo lên tầng hai bằng cách bám vào dây thường xuân. Rõ ràng là vụ trộm do một hay nhiều kẻ trộm có kinh nghiệm thực hiện...

- Đúng như tôi đã nói! Parker ngắt lời

- Cảnh sát Millerton đã nghi ngờ dân xiếc ngay, có thể chỉ vì chúng ta không phải là người trong vùng, và bắt lục soát lều và xe lán của chúng ta. Vụ lục soát này làm cho kẻ trộm hoảng sợ. Hắn buộc phải giấu ngay viên kim cương ở một chỗ mà không một cảnh sát nào nghĩ đến. Tất nhiên là không thể giấu trong xe lán của hắn, bởi vì nếu bị tìm thấy, thì sẽ lộ. Thế là hắn cạy viên kim cương ra, vứt miếng vàng và giấu viên kim cương.

- Ở đâu? Farrell hỏi.

- Cháu sắp nói đến - Jerry trả lời. Nhưng để cháu nói về các vụ trộm kia trước. Vào cái đêm sau khi viên kim cương Ngọn Lửa Xanh biến mất, đôi giày của Grossomodo bị lấy cắp, khiến chú ấy rất buồn phiền.

- Tất nhiên! Người khổng lồ cầu nhàu. Đôi giày đẹp nhất của tôi. Tôi trả hết một trăm đô-la cho thợ đóng giày.

- Đêm hôm sau - Jerry nói tiếp - chú sĩ quan không tìm ra cây gậy nữa.

- Cây gậy may mắn của ta! Microbe ré lên. Cây gậy chưa hề rời xa ta từ khi ta là nghệ sĩ! Nó còn quý giá hơn tiền bạc. Nếu tìm ra tên vô lại làm gãy cây gậy ta sẽ bẻ cổ hắn!

Ông giận dữ xiết chặt nắm tay, trông rất buồn cười nhưng không ai mỉm cười nổi.

- Rồi người ta lấy cắp cây kiếm của Espadon và dây thòng lọng tốt nhất của Anderson - Jerry nói tiếp. Thật là vô lý.

- Hoàn toàn không - Parker nói. Kẻ trộm dùng những vật này để bắt cóc Belle.

- Đâu phải - Jerry đáp - Nếu có dùng, là sau khi lấy cắp con rắn. Kẻ trộm có lý do chính đáng hơn để ăn cắp đủ thứ đồ vật tinh tinh như thế này. Trước tiên, hắn muốn gây khó chịu cho mọi người. Chính vì vậy mà hắn đã chôn tất cả trong một cái quan tài thu nhỏ. Để làm cho mọi người tin rằng có kẻ muốn ếm bùa gán xiếc.

Jerry nhìn những gương mặt thắc mắc xung quanh cậu.

- Bởi vì ngay từ đầu, kẻ trộm đã muốn ăn cắp Belle, con rắn của bà Winifred - Jerry nói tiếp. Đúng hơn cháu phải nói những kẻ trộm, vì dĩ nhiên là muốn lấy cắp Belle cần phải có đến hai người, một giúp người kia trèo lên. Nhưng ngoài ra, sau khi bắt cóc được Belle, chúng phải có dịp rời khỏi gán xiếc mà không gây nghi ngờ. Bằng cách lấy cắp đôi giày và những thứ khác, chúng tạo nên không khí

căng thẳng đến nỗi một số người tự ý bỏ đi: điều này cho phép chính chúng cũng ra đi mà không sợ bị nghi ngờ. Mặt khác, không ai có thể đoán ra rằng chỉ có Belle là quan trọng. Mọi người đã nghĩ như bọn trộm muốn chúng ta nghĩ, tức là Belle thuộc một loạt đồ vật không có mối liên quan lôgic. Đó là nguyên nhân thứ nhì.

- Khoan đã! Frank Mason la lên. Ý cháu nó là có một mối liên quan giữa vụ trộm kim cương và vụ trộm con Belle hả?

Jerry gật đầu ra hiệu là “đúng” một cách kịch liệt đến nỗi cục u bắt đầu nhức trở lại.

- Cháu tin chắc - Jerry nói. Nhất là từ khi cháu biết qua chú đầu bếp rằng một giỏ trứng luộc đã biến mất cùng ngày với viên kim cương. Farrell trợn mắt kinh ngạc.

- Chờ một chút! Đừng như tôi hiểu rồi - Farrell kêu. Chị Winifred cho rắn ăn trứng, mọi người đều thấy chị lặn mấy quả trứng: khi đó rắn tưởng là vật sống nên chúng nuốt lấy trứng.

Mọi người gật đầu, nhưng không hiểu. Farrell nói tiếp:

- Ta hãy nghĩ đến kẻ lấy cắp một viên kim cương. Hắn biết là sắp bị lục soát. Hắn phải giấu kim cương ở một nơi mà không ai tìm, nhưng phải là nơi mà sau này hắn sẽ lấy lại được. Hắn thấy xe lán nhốt Belle không có ai canh giữ. Hắn nghĩ đến mấy con rắn. Hắn lợi dụng sự hỗn loạn trong gánh xiếc để ăn cắp trứng luộc...

Farrell nhìn Jerry

- Cậu kể cho hết đi, bởi vì chính cậu đã hiểu ra đầu đuôi manh mối này.

- Cháu nghĩ - Jerry nói tiếp - rằng bọn trộm đã khoét một cái lỗ trong quả trứng luộc và nhét viên kim cương vào đó. Rồi chúng cho Belle ăn quả trứng, chúng chọn đúng Belle vì nó có kích thước phù hợp với chỗ giấu mà chúng đang nghĩ đến.

- Chưa bao giờ nghe đến một chuyện như thế này - Frank Mason nói. Giấu kim cương trong một con rắn. Nhưng lý luận của cháu có vẻ hợp lý.

- Tất nhiên - Farrell nói. Sau này, chúng phải ăn cắp con rắn mà không gây nghi ngờ gì cả. Thế là chúng lấy trộm những đồ vật khác để làm cho mọi người rối trí. Bây giờ, Jerry à, cậu chỉ còn việc nói cho mọi người biết xem Belle được giấu ở đâu.

Jerry cầm lên tay thanh nhôm mà Ahmed và Abdullah, nghệ sĩ nhào lộn Ai Cập, dùng trong tiết mục biểu diễn.

- Thanh này dài hai mét và dày mười centimét - Jerry nói. Belle dài 77 centimét và có đường kính 9 centimét. Các chú có thấy thanh nhôm này quá nặng và thiếu cân bằng không? Tiếng động mà thanh

gây ra khi rơi xuống đất, và thông điệp của Mr.Co co đã làm cháu nghĩ đúng hướng. Vậy nếu cháu không làm, ta sẽ tìm thấy....

Jerry cực nhọc tháo nút cao su và nâng thanh lên. Khi đó mọi người thấy con rắn mất tích trượt từ từ ra khỏi cái ống và rơi bất động xuống đất.

Ahmed và Abdullah phóng ra cửa. Nhưng Grossomodo hoàn toàn không có ý định để chúng bước ra và nhanh chóng vô hiệu hóa chúng.

Mason lượm con rắn lên.

- Tội nghiệp Belle! Ông kêu. Nó chết mất. Chắc là ngạt thở. Nhưng dù sao nó sống thêm cũng không bao lâu nữa. Ta sẽ tặng bà Winifred một con rắn khác. Và ta sẽ không khó khăn gì để kiểm tra giả thiết của cháu, Jerry à.

- Nếu cậu bé này không làm - Parker trịnh trọng nói, tôi dự định cho cậu một phần số tiền thưởng mà tôi nhận được vì đã tìm ra viên kim cương. Cậu sẽ nhận được mười phần trăm.

- Anh giởn mặt chúng tôi à? Farrell la lên. Chính Jerry đã giải ra vụ bí ẩn. Nếu có phần thưởng, thì toàn bộ số tiền phải thuộc về cậu bé.

Farrell quay sang Jerry, chìa bàn tay to lớn của anh cho cậu bé.

- Để giúp cháu học hành cho xong - Farrell nói. Trong khi chờ, chúc mừng cậu. Cậu không phải là lính mới nữa, mà là đồng nghiệp của ta. Nay, cậu là thành viên gánh xiếc Clanton!

Faren xiết chặt tay Jerry và Jerry không mong phần thưởng nào đẹp hơn.

Ba vụ bí ẩn

Dịch giả: Đài Lan

KẾT

BÍ ẨN NĂM VỤ TRỘM (HẾT)

ALFRED HITCHCOCK: *tôi thích nói lời cuối cùng. Vì vậy mà trước khi xếp bí ẩn 5 vụ trộm vào hồ sơ vụ án đã giải quyết, tôi sẽ cho các bạn biết rằng Jerry đã đoán đúng: mỗ xác cho thấy đúng là hệ tiêu hóa của con Belle đáng thương có chứa viên kim cương bị mất. Các bạn biết không, rắn tiêu hóa rất lâu...*

Người ta phát hiện rằng, thật ra, Ahmed và Abdullal là hai tên trộm chuyên nghiệp hoạt động trên toàn Châu Âu. Vào mùa hè, chúng đóng vai nghệ sĩ nhào lộn Ai Cập trong các gánh xiếc, để tạo nên vỏ

bề ngoài, còn mùa đông, chúng hành nghề thật.
Nếu các bạn hỏi tôi tại sao chúng không lấy lại viên kim cương ngay sau khi bắt được Belle, thì tôi sẽ trả lời rằng, có lẽ, chúng không muốn người ta phát hiện Belle có vết xẻ ngay bao tử, vì như thế sẽ bị lộ hoàn toàn mách khõe. Chúng buộc phải mang Belle rời khỏi gánh xiếc mà không gây nghi ngờ gì.
Còn cái tiếng đục. Thật ra Jerry đã thấy Ahmed và Abdullah diễn trật hai lần. Lúc đầu, Jerry nghĩ là do căng thẳng, nhưng mỗi lần Jerry đều có cảm giác là lạ. Đột nhiên, sau cú thất bại thứ nhì, Jerry nhận thấy rằng, khi rơi, thanh nhôm có tiếng đục thay vì tiếng rung kim loại bình thường! Vậy là bên trong có cái gì mềm làm cho âm thanh bị át đi. À! Phải, Fortunata, Mr. Coco và lời tiên đoán. Jerry không bao giờ biết được bà bôhemiêng có thật sự biết nhiều hơn là bà chịu nói hay không. Jerry nghi rằng có thể bà đã hiểu toàn bộ câu chuyện, nhưng truyền thống dân tộc bà không cho phép bà tố cáo ai hết. Vì vậy mà bà đã dùng đường vòng vèo để hướng Jerry nghĩ đúng hướng. Bởi vì, khi các bạn nghĩ đến con rắn cuộn tròn trong cái rương, cái vali hay cái thùng to, thì bạn không nghĩ rằng rắn có thể nằm dài và giấu trong cái ống rỗng.
Bây giờ đủ rồi. Nếu các bạn đồng ý, ta hãy chuyển qua vụ tiếp theo.

HẾT

Nguồn: HanAn - Nhà Xuất Bản Trẻ (1999)
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 18/11/2009 7:13:36 CH